

Claire Douglas

De pier

Een samenwerking tussen:

A.W. Bruna Uitgevers

1

Frankie

Februari 2016

Op een druilerige middag, kort na de lunch, kom ik er eindelijk achter dat je dood bent.

Mijn mobieltje trilt, ik zie een onbekend nummer en neem op, afgeleid door de berg papierwerk waaronder ik bedolven ben.

‘Spreek ik met Francesca Howe?’ Een mannenstem brandt een gat in mijn geheugen. Zijn warme, landelijke timbre hoort niet thuis in mijn kantoor op de bovenste verdieping van het hotel van mijn ouders, met zijn minimalistische meubilair en uitzicht op de Gherkin. Die stem hoort thuis in het verleden, in onze geboorteplaats in Somerset, waar meeuwen krijsen bij de avondschemer, golven stukslaan op de pier en de lucht doordrongen is van de geur van fish-and-chips.

‘Daniel?’ Het komt er krassend uit en ik grijp met mijn vrije hand de rand van mijn bureau, alsof ik me wil verankeren in deze kamer, in het heden, zodat ik niet halsoverkop terug tuimel in het verleden.

Er kan maar één reden zijn waarom hij mij nu, na zoveel jaar, belt.

Het betekent dat er nieuws is. Over jou.

‘Dat is lang geleden,’ zegt hij schutterig.

Hoe is hij aan mijn nummer gekomen? Met benen zo slap als van een pasgeboren veulen sta ik op en loop ik naar het

beregende raam dat uitkijkt over de stad. Ik voel de lucht mijn longen vullen, hoor mijn gejaagde ademhaling.

‘Gaat het om Sophie?’

‘Ja. Ze is gevonden.’

Mijn mond loopt vol speeksel. ‘Is... Leeft ze nog?’

Een korte stilte. ‘Nee. Ze hebben iets gevonden...’

Zijn stem breekt en ik probeer me voor te stellen hoe hij er nu uitziet, jouw grote broer. Hij was destijds lang en mager, was altijd in het zwart gekleed met bijpassend haar en een lang, bleek gezicht. Hij zag er ongezond uit, als een vampier in een jeugdfilm. Ik voel dat het hem moeite kost zich te beheersen. Ik heb hem nooit zien huilen, geloof ik; niet toen je net vermist was, zelfs niet toen de politie de zoektocht opgaf nadat ze twee dagen het struikgewas had uitgekamd en met bootjes de zee had afgespeurd, en ook niet toen de interesse voor je wegviel nadat een van je blauwe Adidas-sneakers aan de rand van de verlaten pier was gevonden en verondersteld werd dat je in het Bristol Channel was gevallen en meegevoerd was door het tij. Toen jij, Sophie Rose Collier, het soms verlegen, vaak grappige tweeëntwintigjarige meisje uit Oldcliffe-on-Sea, dat ooit ’s avonds laat uit een club verdween, uit ieders geheugen begon te verdwijnen, behalve het onze. Het meisje dat moest huilen bij de muziek van oude tv-reclames, op Jarvis Cocker viel, en geen pak koekjes kon openmaken zonder het helemaal leeg te eten.

Daniel schraapt zijn keel. ‘Er zijn stoffelijke resten gevonden, ze zijn aangespoeld in Brean. Een deel ervan...’ Hij wacht even. ‘Nou ja, het klopt. Zij is het, Frankie, ik weet het zeker.’ Het voelt raar om hem Frankie tegen me te horen zeggen. Jij noemde mij ook altijd Frankie. Ik ben in geen jaren ‘Frankie’ geweest.

Ik weiger me voor te stellen welk deel van je is gevonden tussen het zwerfvuil op het strand van Brean Sands. Ik vind het afschuwelijk om op die manier aan je te denken.

Je bent dood. Dat is een feit. Je bent niet meer gewoon vermist, ik kan mezelf niet meer wijsmaken dat je je geheugen hebt verloren en ergens de bloemetjes buitenzet, misschien in Australië, of eerder Thailand. We wilden altijd reizen. Weet je nog dat we plannen maakten om door Zuidoost-Azië te gaan backpacken? Je had een hekel aan de koude wintermaanden. We mijmerden urenlang over onze ontsnapping aan de snijvende wind die door ons stadje gierde en aan de kale takken rukte en zand op onze weg blies zodat we de korrels tussen onze tanden voelden knarsen. Buiten het seizoen, zonder de toeristen die voor de broodnodige reuring zorgden, was Oldcliffe koud en deprimerend.

Ik trek met een vinger de kraag van mijn blouse weg van mijn keel. Ik krijg geen lucht. Door mijn halfgeopende deur zie ik Nell achter haar computer zitten tikken, met haar rode haar in een ingewikkelde knot boven op haar hoofd.

Ik loop terug naar mijn bureau en plof neer in de draaistoel met de telefoon tegen mijn warme oor. 'Ik vind het heel erg,' zeg ik, bijna tegen mijzelf.

'Het is oké, Frankie.' Ik hoor op de achtergrond het fluiten van de wind, de woesj van banden die door plassen spatten, het onverstaanbare gebabbel van voorbijgangers. 'Het komt natuurlijk niet onverwacht. We waren erop voorbereid.' Vanuit welke plaats belt hij me? Waar is je grote broer uiteindelijk terechtgekomen? 'Haar stoffelijke resten moeten officieel worden geïdentificeerd. Het ligt nogal moeilijk, omdat ze zo lang' – hij haalt diep adem – 'omdat ze zo lang in het water heeft gelegen. Maar ze hopen op halverwege volgende week.'

'Weet de politie...' Ik slik gal weg. 'Weten ze hoe ze is gestorven?'

'Frankie, dat valt nu onmogelijk te zeggen, en omdat er geen lijk was, is er ook nooit een onderzoek geweest. Iedereen is er gewoon van uitgegaan dat ze dronken was en in zee viel, en dat ze nooit op die pier had mogen zijn. Je kent het

verhaal.' Er sluipt een zweempje woede in zijn stem. 'Maar dat geloof ik niet. Ik denk dat er iemand is die meer weet over die nacht, Frankie. Ik denk dat er iemand is die weet wat er met mijn zusje is gebeurd.'

Mijn vingers jeuken om aan mijn haar te trekken. In plaats daarvan verschuif ik een presse-papier op mijn bureau, zet ik een lijstje recht met daarin een foto van mij op een pony naast mijn trotse vader, die een territoriale grijns op zijn gezicht heeft. Voor hem was ik altijd Francesca. 'Waarom denk je dat?'

'De avond waarop ze verdween, was ze bang. Ze zei dat iemand het op haar had gemunt.'

Mijn oren suizen. Ik pak de telefoon steviger vast. 'Wat? Dat heb je me nooit verteld.'

'Ik heb het destijds aan de politie verteld, maar die wuifde het weg. Ze was nerveus, paranoïde. Ik dacht dat ze een verkeerd pilletje had genomen, je weet hoeveel drugs hier in die tijd omgingen. Maar Sophie zou nooit drugs gebruiken. Dat weet ik zeker. Ik heb dat diep vanbinnen altijd geweten. Ze was een lieve meid. Een kanjer.' Zijn stem wordt schor.

Hij weet niet dat we ooit samen speed namen op het Ashton Court Festival, hè Soof? Terwijl we naar Dodgy zaten te kijken, honderduit praatten en met de minuut meer paranoïde werden, moest ik je beloven dat ik het hem niet zou vertellen.

Ik doe mijn ogen dicht en denk aan de laatste avond. Je stond in een hoek van The Basement te kijken hoe iedereen op en neer sprong op 'Born Slippy'. De datum staat in mijn geheugen gegrift: zaterdag 6 september 1997. Ik stond aan de andere kant van de dansvloer te praten met de dj, maar toen ik omkeek door het waas van rook dat de lucht vulde, was je weg, verdwenen in de menigte. Je had er niet bang of bezorgd uitgezien. Als er een probleem was geweest, had je mij dat wel verteld. Toch?

Ik was je beste vriendin. We vertelden elkaar alles.

‘Wil je me helpen, Frankie?’ vraagt Daniel; zijn stem klinkt opeens heel dringend. ‘Ik wil uitzoeken wat er met haar is gebeurd. Iemand weet meer dan hij loslaat. De pier...’

‘De pier was verrot, gevaarlijk, gesloten voor publiek.’

‘Dat weet ik. Maar dat weerhield ons er echt niet van om erheen te gaan. Ik kan alleen niet geloven dat ze er in haar eentje naartoe is gegaan. Er moet die avond iemand bij haar zijn geweest...’

Ik hoor de wanhoop in zijn stem en ik voel met hem mee. Het is door de jaren heen moeilijk voor me geweest om die avond niet voortdurend opnieuw te beleven. Maar voor je broer moet het soms ondraaglijk zijn geweest. Al die onbeantwoorde vragen die door zijn hoofd spoken en hem ’s nachts wakker houden, hem beletten verder te gaan met zijn leven.

‘Mensen willen er tegen mij niets over zeggen. Maar jij, Franks... jij krijgt ze misschien aan de praat.’

Natuurlijk gaat hij dit voor je doen. Altijd de beschermende grote broer. Ik had niet anders verwacht.

‘Ik weet het niet. Sinds we naar Londen zijn verhuisd ben ik nooit meer terug geweest...’ De gedachte boezemt me angst in. In mijn puberjaren snakte ik ernaar te ontsnappen aan het claustrofobische badplaatsje waarin we opgroeiden, waar vaak drie generaties van dezelfde familie woonden en waar ze je raar vonden als je de ambitie had om weg te gaan.

Het stadje waar een duister geheim uit het verleden nooit wordt vergeten.

Of vergeven.

‘Alsjeblieft, Frankie. Omwille van vroeger. Ze was je beste vriendin. Jullie kenden dezelfde mensen, gingen om met dezelfde groep. Wil jij niet weten wat er met haar is gebeurd?’

‘Natuurlijk wel,’ zeg ik. Zou ik na achttien jaar echt kunnen teruggaan? Ik had gezworen dat ik nooit meer een voet in dat stadje zou zetten. Maar had ik een keus? Ik onderdruk een zucht van berusting. ‘Wanneer wil je dat ik kom?’

Ik trek mijn rode wollen jas aan en deel Nell op mijn meest kortdate, overtuigende toon mee dat ik me niet goed voel en naar huis ga. Ze kijkt me met grote ogen verschrikt aan omdat ik nooit ziek ben. Maar ik negeer haar bezorgde blikken en loop het kantoor uit, haast me op mijn te hoge hakken en in mijn kokerrok zo snel ik kan door de regen en houd een taxi aan. Het duizelt me nog als ik neerplof op de achterbank en het koude leer tegen mijn kuiten voel terwijl we naar Islington rijden.

Ineens dringt de onomkeerbaarheid van je dood tot me door.

Het is voorbij.

En dan denk ik aan het telefoongesprek met Daniel en de kalme onverzettelijkheid waarmee hij mij naar Oldcliffe terug wil halen om samen met hem het verleden op te graven, en ik onderdruk een huivering.

Het zal nooit voorbij zijn.

Ik herinner me de eerste keer dat ik je zag, Soof. Het was september 1983 en we waren zeven jaar. Het was je eerste dag op onze lagere school en je stond voor de klas met onze juf, mevrouw Draper, en je zag er met je sluike haar en je blauwe ziekenfondsbrilletje zo alleen, zo verloren uit. Je smoezelige witte kousen waren van je magere kuiten afgezakt en slobberden om je enkels. Op een van je knokige knietjes zat een niet erg schone pleister en de zoom van je groene schoolrokje hing los. Toen mevrouw Draper vroeg wie zich over jou zou willen ontfermen, schoot mijn hand meteen de lucht in. Je zag eruit alsof je een vriendin nodig had.

Als ik naar binnen ga, lijkt het huis ongebruikelijk hol en netjes, alsof ik het met nieuwe ogen zie, met jouw ogen. Wat zou jij nu denken? Zou je mijn ruime herenhuis bekijken en zeggen dat ik het ver heb geschopt? Of zou je me plagen zoals je altijd deed, met die sardonische grijns op je gezicht die Daniel

ook had, en me zeggen dat ik nog steeds een vaderskindje ben?

Ik blijf even staan voor de spiegel in de gang en word aange-staard door een negendertigjarige professionele vrouw. Mijn haar is dankzij mijn kapper nog donker en glanzend, zonder het minste streepje grijs, en ik heb een paar fijne lijntjes rond mijn groene ogen. Zou je vinden dat ik er oud uitzie? Waarschijnlijk wel. Ouder worden is iets waar jij je geen zorgen om hoeft te maken. Je blijft voorgoed jong, met een fris gezicht bevroren in de tijd. Voor altijd eenentwintig.

Ik wend me af van mijn spiegelbeeld. Ik moet gaan inpakken. Ik ren de trap op, naar mijn slaapkamer. Daniel heeft al onderdak voor me geregeld. Een vriend van hem heeft een vakantieappartement en aangezien het februari is, buiten het seizoen, kan ik dat met korting huren. Ik rijd er morgenochtend naartoe.

Ik moet iets constructiefs doen. Ik trek mijn Louis Vuitton-weekendtas boven uit de kast en zet hem geopend op het bed. Vragen racen als galopperende renpaarden door mijn hoofd. Voor hoeveel dagen moet ik inpakken? Hoe lang gaat dit duren? Dan word ik overvallen door een nieuwe gedachte: hoe ga ik dit alles aan Mike uitleggen?

Ik sta in de keuken, in de kelder, als een wilde te schillen en te hakken als ik Mike 'Hallo' hoor roepen. Hij heeft deze keuken vorig jaar gratis voor me ingebouwd, nog voor we een stel werden, hoewel ik hem al eerder kende, van toen hij het nieuwe hotel hielp renoveren. Hij is stevig gebouwd en stoer, met rossig haar en vierkante kaken, en ik voelde me meteen tot hem aangetrokken, hoewel we niets gemeen hebben. Nu doen de witte glans van de kastjes en het dikke Corian-aanrechtblad mij aan ons denken: ze zien er van buiten allemaal smetteloos en nieuw uit, maar vanbinnen hangen de scharnieren los en er zit een scheur in een van de kastjes.

De radio staat hard aan en ik laat Rachmaninov over me

heen spoelen, als balsem voor mijn gehavende zenuwen. Een groot glas merlot helpt ook. Ik heb al twee wassen gedraaid, ingepakt voor morgen en een begin gemaakt met de stoofpot voor het avondeten. Mike kijkt verbaasd, niet alleen omdat ik thuis ben – ik ben meestal nog tot laat op kantoor – maar omdat ik sta te koken.

‘Gaat het wel goed met je, Fran?’

Fran. Veel volwassener dan ‘Frankie’ of ‘Franks’. Het roept het beeld op van een verfijnd iemand, een volwassen iemand, iemand die ver van de Frankie uit mijn jeugd af staat.

‘Huil je?’

‘Het zijn de uien,’ lieg ik terwijl ik mijn handen aan mijn schort afveeg en op hem afloop. Ik ga op mijn tenen staan en kus zijn nog altijd bruine nek, geniet van de stoppels op zijn kin. Hij ruikt stoffig, naar bakstenen en beton.

Hij duwt me zachtjes van zich af. ‘Ik ben vies, ik ga douchen.’ Hij loopt om me heen de keuken uit. Een paar minuten later hoor ik boven mijn hoofd het water stromen.

Tijdens het eten vertel ik hem over jou.

‘Ik heb je nooit over haar horen praten,’ zegt hij met een mond vol rundvlees en wortels. Het is waar dat ik nooit iemand over jou heb verteld, Soof. Mike niet, mijn collega’s op het werk niet, de paar vrienden die ik mezelf permitteer niet, zelfs mijn ex-man niet. We waren – zijn – zo hecht met elkaar verbonden dat praten over jou een erkenning van mijn oude zelf zou zijn. Ik moest een nieuwe start maken, met een schone lei beginnen. Alleen zo kon ik omgaan met wat er was gebeurd.

Ik neem een flinke slok wijn. ‘Ze was in mijn jeugd mijn beste vriendin,’ zeg ik terwijl ik met onvaste hand het glas op tafel zet. Ik pak mijn vork op en duw ermee tegen een aardappel, die verder in de jus zinkt. ‘We waren innig bevriend, mijn moeder noemde ons een Siamese tweeling. Maar bijna negentien jaar geleden raakte Sophie vermist. Ik kreeg vandaag te horen dat haar lichaam – of liever haar résten – ge-

vonden zijn.' Ik leg mijn vork neer. Ik heb geen trek.

'Na al die tijd? Wat een kutzooi.' Hij schudt zijn hoofd alsof hij nadenkt over hoe erg die 'kutzooi' nu eigenlijk is en ik kan niet lezen wat er achter die lichte ogen in hem omgaat. Ik denk, ik hóóp, dat hij me naar jou gaat vragen; hoe we elkaar hebben ontmoet, hoe lang we elkaar hebben gekend, hoe jij was, maar dat doet hij niet. Hij zal nooit weten dat we op ons negende een dansje op Madonna's 'True Blue' hadden bedacht; dat ik het jou als eerste vertelde toen ik op mijn dertiende met Simon Parker had gezoend achter de fietsenstalling; dat je je hart bij mij uitstortte over de vader die je je nauwelijks kon herinneren maar die je miste; dat ik je ooit zo aan het lachen maakte toen je op mijn schouders zat dat je in mijn nek plaste. In plaats daarvan slik ik deze kleine feiten van onze vriendschap door met mijn rode wijn terwijl Mike doorgaat met eten en systematisch het vlees kauwt; het gaat rond en rond in zijn mond als in een cementmolen.

Ik krijg plotseling zin om mijn wijn in zijn gezicht te gooien, gewoon om een reactie uit te lokken. Mijn vriendin Polly zegt altijd dat Mike zo ontspannen is dat hij vlak is. Misschien een cliché, maar het is waar. Ik geloof niet dat hij gemeen wil doen, hij mist gewoon het emotionele vermogen om met mij om te gaan, met mijn problemen, bedoel ik.

Ik vraag me af of het al bij hem is opgekomen dat onze relatie niet werkt. Ik heb er spijt van dat ik hem heb gevraagd bij me in te trekken, maar ik had toen een zwak moment en ik zal medelijden met hem hebben gehad omdat hij in dat vervallen huis in Holloway woonde, tussen studenten die veel jonger waren dan hij. En toen, drie weken geleden, net toen ik serieus met hem wilde gaan praten, kreeg ik het telefoontje van mama over papa's beroerte. Ik had de raad van mijn vader ter harte moeten nemen. Hij waarschuwde me altijd dat ik niet te snel een man in huis moest nemen, zei dat je moeilijk van hen afkwam als je hun eenmaal had gevraagd

je huis, je leven te delen; dat je op een complexe manier verbonden raakt, financieel en emotioneel, als twee draden die verknoopt zijn. Ik heb nu niet de energie om me los te maken uit deze relatie, om die knoop te ontwarren. Ik sta op van tafel en schraap mijn bord leeg boven de vuilnisbak.

Ik vertel Mike bij het naar bed gaan over mijn plannen.

‘Sophies broer, Daniel, regelt een appartement waar ik kan logeren. Een vakantiewoning,’ zeg ik terwijl ik uit mijn rok stap en die over de rugleuning van de slaapkamerstoel gooi.

Hij zit rechtop in bed; zijn gespierde, bijna haarloze borst is bloot. Ik vind hem nog steeds aantrekkelijk, geef nog steeds om hem, maar ik weet gewoon dat onze relatie nergens toe leidt.

‘Zo op stel en sprong?’ Hij trekt een borstelige wenkbrauw op en kijkt naar me terwijl ik mijn blouse losknoop.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is buiten het seizoen en je weet hoe ik over hotels denk.’ Omdat ik er bijna altijd werk, is een hotel of pension de laatste plaats waar ik wil logeren. Ik moet er kunnen koken en zelfstandig kunnen wonen, weg van anderen.

‘Waarom nu? Je zei dat ze al achttien jaar wordt vermist. Waarom ga je nu pas uitzoeken wat er is gebeurd?’

Ik voel een tinteling van ergernis over mijn ruggengraat gaan. Waarom begrijpt hij niet dat de vondst van je stoffelijke resten alles verandert?

‘Omdat we nu zeker weten dat ze dood is,’ snauw ik.

Hij kijkt onthutst. ‘Ik ben nog nooit in Oldcliffe-on-Sea geweest,’ mijmert hij en hij plukt aan een niet-bestaand onef-fenheidje op zijn bovenarm. Als hij erop aast met me mee te gaan, doe ik alsof ik het niet doorheb.

‘Je mist niets.’ Ik trek een zijden topje over mijn hoofd. Ik wil absoluut niet dat hij met me meegaat. Ik moet even wat afstand hebben.

‘Zo’n jeugd aan zee moet leuk zijn geweest.’

Ik glimlach stijfjes en probeer niet te huiveren bij de herinnering aan mijn jeugd in dat pastelroze gedrocht met uitzicht op zee. Papa had godzijdank het benul en het geld om het voor de huizenbubbel van de hand te doen en iets in Londen te kopen. Ik sla het dekbed terug en glijd naast hem in bed.

‘En hoe lang blijf je weg?’ Hij trekt me naar zich toe, duwt zijn neus in mijn nek.

‘Niet lang,’ zeg ik terwijl ik het lampje uitdoe. ‘Ik hoop maar een paar dagen. Ik kan de hotels niet te lang alleen laten nu papa...’ Ik slik. Ik krijg de woorden niet over mijn lippen. Mijn vader die altijd zo stoer, zo daadkrachtig was, is gereduceerd tot de schaduw van zijn vroegere zelf nu hij dag in, dag uit in dat ziekenhuisbed ligt, niet in staat te spreken, nauwelijks in staat te bewegen. Het voelt te vers, te rauw. Ik trek me voorzichtig terug, doe alsof ik moe ben en draai mijn rug naar hem toe.

Ik lig stil te wachten tot ik zijn ritmische gesnurk hoor en zijn benen zwaar tegen de mijne voel, en pak dan mijn kamerjas van het haakje aan de deur en sluip de trap af om in het donker aan de keukentafel te gaan zitten. Ik schenk mezelf nog een glas rode wijn in. De geur van de runderstoofpot hangt nog steeds in de lucht. Het rode lampje op de vaatwasmachine knippert en de machine piept om me te laten weten dat ze haar programma heeft afgewerkt. Het klinkt heel vreemd in de donkere, lege ruimte.

Ik heb al die jaren zo hard mijn best gedaan om mijn leven op de rails te houden, om succesvol te zijn, om vooruit te komen, om niet elke dag aan jou te denken. Het is alsof ik veilig binnen een knot wol zat, maar nu is die knot aan het losraken en lig ik daar straks open en bloot, voor het oog van de wereld.

Jason. Zijn naam springt op in mijn hoofd, ongevraagd.

Ik neem een grote teug wijn maar die brengt mijn bonzende hart niet tot rust. Want de waarheid zal zeker uitkomen, Soof, en daarmee het duistere geheim dat we toen koesterden; het geheim dat we niemand anders konden vertellen. Nooit.

2

Sophie

Donderdag 26 juni 1997

Het is al laat nu ik dit schrijf. Ik betwijfel of het te volgen is, ik ben nogal zat. Maar ik moet het nu neerpennen zodat ik het morgenochtend niet vergeten ben.

Frankie is terug!

Ik heb haar vanavond gezien. Ze stond bij de bar in Mojo's, geflankeerd door twee jongens die ik niet kende (van wie er een waanzinnig knap was; ik zeg het maar even!). Ze stond met haar rug naar me toe maar ik wist meteen dat zij het was. Ik herkende dat haar uit duizenden. Het was nog steeds een perfect glanzend laken. Poppenhaar, daar deed het me altijd aan denken. Het dikke, weelderige haar van een porseleinen pop. Ze droeg een camelkleurige nepbontjas (ik hoop tenminste dat het nepbont was) en hoge, zwarte knielaarzen en toen ik haar in de menigte zag staan, voelde ik weer die steek van jaloezie in mijn buik omdat ze goddomme nog mooier was dan ik me had herinnerd. Ik voelde me meteen underdressed en sjofel met mijn jeans en Adidas-gympen (hoewel die nieuw waren, de blauwe Gazelles die ik altijd al wilde hebben!).

Toen draaide ze zich om, haar ogen fixeerden zich op de mijne en er verscheen een enorme grijns op haar gezicht. Ze verontschuldigde zich bij de twee schatjes met wie ze was en liep door de uiteenwijkende menigte als een filmster uit de

jaren zestig op me af. Francesca Howe. Frankie. Mijn beste vriendin. En op slag leek iedereen in de achtergrond te verdwijnen, alsof ze allemaal in zwart-wit waren en zij in kleur.

‘Sophie! O mijn god, het is niet te geloven! Hoe gaat het met je?’ riep ze met schrille stem terwijl ze op en neer sprong en opgewonden met haar armen zwaaide. Ik denk dat ze toeter was, hoewel het pas halfnegen was. Ze kon nooit goed tegen drank. Ze trok me in een woeste omhelzing en dompelde me in de zware wolk van YSL Paris, haar kenmerkende geurtje, zelfs al toen we op school zaten. Mijn neus werd in de schouder van haar oude bontjas gedrukt. Die rook muf, naar mottenballen en tweedehandswinkels.

Ze duwde me van zich af tot een armlengte afstand, zodat ze me kon bekijken. ‘Wow, je ziet er heel anders uit. Ongelooflijk,’ zei ze en ik wist dat ze mijn highlights, mijn gewaxte wenkbrauwen en mijn contactlenzen in zich opnam. ‘En wat ben je lang geworden! Ik voel me zo klein,’ lachte ze. Ik wilde niet bekennen dat ik mij naast zo’n teer poppetje als zij log voelde. Ze is zo klein als Kylie Minogue maar heeft gigantische borsten. Ik was op school altijd jaloers op haar boezem. Ik ben nog steeds zo plat als een strijkplank.

‘Hoe lang is het geleden?’ Ze trok een perfect geëpileerde wenkbrauw op terwijl ze nadacht over hoeveel jaar er verstreken moest zijn sinds ze onze school had verlaten. Ik weet dat nog precies. Het was 1993, vier jaar geleden. ‘Zo lang?’ zei ze toen ik het haar vertelde.

Ze was weggegaan aan het eind van de vierde klas. Haar ouders haalden haar van ons slecht presterende atheneumpje en stuurden haar voor haar eindexamen naar een chique kostschool in Bristol. We hadden elkaar beloofd contact te houden en dat deden we ook een tijdje, maar ze kwam steeds minder vaak naar huis. Uiteindelijk begon ik te vrezen dat mijn brieven slaapverwekkend provinciaal en onnozel zouden lijken vergeleken met het spannende leven dat zij met de

Millicents en Jemima's van deze wereld leidde in de grote stad Bristol. Hoe kon de simpele woonwijk waar ik met mama en Daniel woonde – en nog steeds woon nu ik terug ben van de universiteit – zich daar ooit mee meten? De correspondentie bloedde uiteindelijk dood en ik zag haar niet meer terug tot we van school gingen. We zagen elkaar die zomer een paar keer, maar er was wat spanning tussen ons sinds ik was aangenomen op Warwick en Frankie toelatingsexamen moest doen. Ze zei het natuurlijk niet, maar ik wist dat ze vond dat het andersom moest zijn, met die particuliere opleiding van haar. Terwijl ik de eerste in mijn familie was die naar de universiteit ging.

Ik had gedacht dat ik Frankie in de vakanties zou zien, maar ze kwam zelden naar huis. Ik kwam haar moeder een keer tegen in de supermarkt en die vertelde me dat Frankie 'en een paar rijke vriendinnetjes van haar opleiding' een huis hadden gehuurd waar ze het hele jaar door konden wonen en niet alleen tijdens de studiesemesters. Maria leek er niet blij mee en liet zich ontvallen dat het een idee van Frankies vader was, en dat hij haar altijd verwendde. Ik heb het Frankie nooit kwalijk genomen dat ze wegbleef, niet echt. Als ik ergens anders naartoe had gekund in de vakanties, was ik hier ook niet teruggekomen.

Soms vroeg ik me af of ze wegbleef omdat terugkomen te pijnlijk was. Het herinnerde haar – ik herinnerde haar – aan wat er met Jason was gebeurd toen we zestien waren. Onze vriendschap was na die zomer nooit meer hetzelfde. We konden altijd over alles praten maar opeens konden we het niet over hem hebben, omdat alleen al het noemen van zijn naam het vreselijke dat we hadden gedaan verwoordde.

'Hoe was het in Warwick?' ging ze verder. 'Jij was altijd al de knappe kop. Je hebt toch Engelse literatuur gedaan? Dat wilde je altijd al.'

Ik knikte. Ik begon me ongemakkelijk te voelen bij al haar

aandacht. Dat was het probleem met Frankie. Ze had een aangeboren manier om je het gevoel te geven dat je de belangrijkste persoon in haar wereld was. ‘En jij?’

Ze maakte een afwerend gebaar met haar hand. Haar nagellak was lichtblauw, als een lijk. ‘Ik ben uiteindelijk op Cardiff aangenomen. Heb Business Studies gedaan.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dat wilde mijn vader.’

‘Wat goed,’ zei ik, maar ik dacht: wat saai. ‘Blijf je deze zomer hier?’

Ze haakte haar arm door de mijne. ‘Ja. Papa wil dat ik carrière maak in het hotelmanagement.’ Ze gooide haar hoofd in haar nek en lachte. ‘Stel je voor. En jij?’ Haar stem klonk bekakter dan vroeger, meer afgemeten, alsof de kostschool al die harde r'en van West Country had weggevijsd.

‘Ik weet het niet. Ik ben aan het solliciteren. Ik wil graag bij een uitgeverij werken.’ Ik wilde haar niet vertellen dat ik 's avonds werd bekropen door twijfels over of ik ooit een fatsoenlijke baan zou vinden, of ik ondanks mijn ‘goed stel hersens’ net zoals mijn moeder en broer voor de rest van mijn leven vast zou blijven zitten in Oldcliffe en met die griezel Stan in de vette snackbar bij het strand zou werken.

Dat zou Frankie niet overkomen. Ik had het weliswaar beter gedaan bij mijn examens en was naar een gerenommeerde universiteit gegaan, maar dat betekende niets. Niet als je ouders goed in de slappe was zaten en massa's geld in je staken, zoals die van Frankie. Die drie jaar in Warwickshire waren misschien mijn enige kans geweest om uit deze plaats weg te komen.

‘Ah, ik heb je gemist, Soof,’ zei ze, opeens ernstig, terwijl ze me liefdevol aankeek. ‘Het was niet hetzelfde, school zonder jou.’

Dat was ik met haar eens. Het gewicht van haar afwezigheid drukte zwaarder op me dan ik me wilde herinneren. Ze was mijn eerste echte vriendin. Mijn enige boezemvriendin.

Ze sleepte me mee naar de bar, trok een stapeltje geld tevoorschijn en bestelde twee glazen Diamond White-cider. Daarna praatten we het volgende uur honderduit over de jaren die we gemist hadden, over de muziek die we goed vonden, onze favoriete bandjes. We hadden meestal dezelfde smaak. En terwijl we kletsten, vielen die afgelopen drie jaar weg en was het alsof ik haar gisteren nog had gezien. Ze vertelde me over een nieuwe club in de hoofdstraat, The Basement, waar indiemuziek gedraaid werd, en beloofde me dat we er samen heen zouden gaan, en voor ik het wist kondigde het personeel de laatste ronde aan. Ik keek om me heen of ik Helen zag, de vriendin met wie ik was gekomen, maar die was allang weg. Frankie bestelde nog twee Diamond Whites en toen we proostten met de flesjes zei ze: ‘Cheers, Soof! Op onze laatste leuke zomer. Nog één zomer voor we de echte wereld in moeten, waarin we volwassen moeten zijn, met banen en verantwoordelijkheden.’

We gingen niet meteen naar huis. We zigzagden naar het strand, arm in arm, giechelend en aangeschoten van de overvloedige Diamond White. We gingen op de zeevering zitten en keken hoe het water tegen onze voeten klotste. De lucht was nog steeds vochtig na een warme dag. We konden niet ophouden met praten.

Ik kwam pas rond middernacht thuis en nu kan ik niet slapen omdat ik te opgewonden ben.

Ze is terug. Mijn beste vriendin is terug. Ik heb haar ontzettend gemist. Ik had plezier op de universiteit en heb er een paar fantastische vrienden opgedaan. Maar niemand kan aan haar tippen.

Ze komt voor in mijn dierbaarste jeugdherinneringen: hoe ze me leert rolschaatsen; logeerpartijtjes op haar knusse zolderkamer in het hotel van haar ouders; brunchen in hun eetzaal met uitzicht op zee (weer eens wat anders dan met een bordje op schoot voor de tv, zoals mama, Daniel en ik doen);

blikjes bier drinken op de pier; dansjes op Madonna en Five Star bedenken in mijn (veel kleinere) slaapkamer; achter in het klaslokaal giechelen om meneer Marrows toupet.

En ze komt voor in mijn ergste. Dat is de keerzijde als je iemand zo lang kent als ik Frankie ken. Maar daar laat ik mijn stemming niet door bederven, ik zweef nog steeds.

Dit wordt de leukste zomer aller tijden!